

CORONÆ
DUODECIM CÆSARUM
AUSTRIACORUM

Radius Decimus,

S I V E

RVDOLPHI II.
TERRORIS ORBIS
Elogium.

I M A G O.

Huc Colores sine pictoribus,
Imago hæc audiri debet, non videri.

Huc pictores sine coloribus:

Veritatem non imaginem pingite,
Quisquis hanc imaginem volet pingere, non aspiciat,
Quolibet sui puncto pungit, qualibet umbrâ terret.
Quolibet colore excolorat, qualibet lineâ lituram facit.

Qualibet vitâ exanimat,

Denique RVDOLPHI hæc imago est,

Et superscriptio:

TERROR ORBIS.

רודולפוש בן אימיה הארצי:

אברהם עזרת ואליהו ז"ל

הזרת בסוד עזרת אהרן-בן-רודולפוש:

Nunquam illi similem vidisti imaginem Spectator ?

Quid mirum ?

Quæ pretiosa sunt, non multum videntur.

Etiam aurum natura abscondit.

Audi tamen, & vide.

Quem diu videre desideravit Bohemia,

Et posteaquam vel semel vidit, credidit suum se habere Regem.

RVDOLPHVM SECVNDVM.

His planè fides non erat ex auditu, sed visu.

In tota RVDOLPHI vita, tota erat imago Principis.

Cogita, quid ipso in animo RVDOLPHI aspexisses ?

Qui ne in imagine quidem, animi vultu, ullam habuit lineam, quam

Majestas non traxit.

Mira tamen res:

Eosdem oculos, quos hostes aspicere non sustinent, amici ambiunt.

Habent alij in uno vultu duos oculos:

RVDOLPHVS in duobus oculis habet duplicem vultum.

Cùm omnes æqualiter videt, non omnibus videtur æqualis.

Aspicit, ut aspicitur.

Quando barbarus in eum figitur oculus, configitur.

Quando humanus in eum destinatur obtutus, sanatur.

Plurimum de Sole habuit, plurimum de Nube.

Isto fulsit, & icit: illâ pluit & tonuit.

Etiam aureus Sol, quando Lunam aspicit, pallidam facit.

Sensit hoc à RVDOLPHI aureo vultu Ottomannica Luna.

Quando ad illius conspectum ita obmutuere Turciæ Legati,

Vt ne verbum quidem loqui possent.

Ante huius arma ne dubites excidet barbaro ferrum è manu.

Ante cuius vultum Oratori verbum excidit mente.

Qui coram RVDOLPHO loqui non possunt, contra RVDOLPHVM

Vix certabant.

Basiliscus solùm videns exanimat.

Hæc Austriæ Aquila,

Et videns, & visa exanimat.

Sed non nisi sinistrè videntes, non nisi sinistrè visos.

Non sunt Solis filij, filij Lunæ.

Hinc cùm omnibus suis partibus Sol det animam aspiciendo,

Illis animam eripit aspiciendo.

Inter barbariem non potest nisi nova esse humanitas.

Et quid mirum, quòd illa hanc tantopere admiretur,

Vt

Vt non sit ultra spiritus in illa?
Tam acuti dicebatur esse oculi RVDOLPHVS,
Vt sensa videret, priusquam verba audiret.
Cum hoc Orator ex oculis colligeret, satiùs siluit,
Ne verba diceret otiosa.

In eo Principe, qui totus visu dignus erat,
Nullum invenit lingua negotium.
Redi ad tuos Ottomanne, obiisti legationem tuam,
Nihil dicendo, nihil audiendo, sed videndo.
Dic tuis, te vidisse RVDOLPHVM inter suos sedentem, nec te loqui
potuisse.

Vt intelligant, quid facturi sint, si viderint
RVDOLPHVM pro suis stantem.
Iam scio in Austriacis vultibus perpetuam esse ætatem,
Hoc est serenitatem, & fulmina.
Primum tonitru sensit, qui jam parabat detonare Orator,
Incepit ille Orationem suam à motu, etsi factus immobilis,
Propè in saxum obriguerit.

Qui velut è contrario in RVDOLPHI vultu aspexit,
Quàm ipse Medusæ similis esset,
Scis, cur ante RVDOLPHVM Barbarus non loquatur?
Timet ne RVDOLPHVS respondeat.
Ad hujus autem Amphionis vocem, quis non ad humanitatem
traheretur?
Nihil ille loquitur RVDOLPHO, qui multa loquetur de
RVDOLPHO.

Inimici Crucis Christi, etiam nomen illud timent,
In cujus capite Crux Christi aliquando apparuit.
Utinam in uno sui Vicario legato tota Barbaria oculos habuisset.
Ut in uno tota exanimaretur.
Quancquam satis animi illa perdidit,
Quæ ex eâ die vix animi tantum habuit, ut RVDOLPHVM lacefferet.
Hujus auspicijs etiam Ottomannica porta corruit,
Jaurinumq; receptum,
De quo tota sic plaudit Pannonia.

*H*ucusque Mavors, & pede libero
Vagatus ensis, penè Proponticæ
Nos, turpe, Lunæ, nos Gelono
Ludibrium famulare fecit

Servire

Servire vulgo: Vidi ego sanguinis
Fluenta nostri, cum Danaëide

Hauriret urnâ, cum probrosi
Ad Rhodias Mahometis aras

Libaret omnis Regia Bosphori,
Iam certa magni Pannonis inclitas
Frenare turres, jam ruinas,
Et tragicum dominante ferro

Parare funus: nî Mareotici
Canis pudendum crimen, & imperi
Feriale monstrum, nî cruentum
Odrysiæ Calydonis hostem

Fregisset Hector, Porphyrioneis
Fatale nomen Thracibus, Austrij
RVDOLPHVS æternum Gradivi
Præsidium, domitique præsens

Servator Hunni: qui Rhodopeicæ
Cum plena Lunæ cornua flentibus
Videret è Rabæ viretis
Threijcij tumidum tyranni

Vibrare fulgur; vivimus Austrij?
(Dixit) vel alter nos sibi victimam
Ducit, triumphatasq; torvis
Inferias meditatur umbris

Predator hostis? prò pudor urbium!
Regnique, Lunâ sospite, Pannonis
Captiva Majestas, meæque
Exitium populare Troiæ!

At si cruentum finitimo sinu
Feremus hostem? signa ego barbaris
Affixa delubris videbo,
Et Tyriâ sine cæde raptum

Spectator ensem? credite Martij
Cives, theatro fabula luditur,
Quam serus exutis cothurnis
Excipiet sine laude Vesper.

Semel rebellis ludere Bosphorus
Cum cæpit almo non sine fænore,
Nostrisque dextrè provolutam
Pro jugulis agitare sortem:

Si rursus actâ jecerit aleâ
Suis secundum lusibus Herculem;
Potest secundum subjugatus
Panno sibi trepidare fulmen;

Et ni citatò surgimus impetu,
Primoque diræ cladis in ostiò
Tenemus immanem solutò
Poste feram, volucremq; sævi

Moramur alam turbinis; intimis
Eheu nefandum iam penetrabilibus
Fovemus hostem, jam Gelonus
In mediâ sedet urbe Cæsar.

Frustra furenti opponitur alveo
Adversus agger, cum semel impulit
Ripas reluctantes, & undam
Victor agit, fluviumque totis

Exercet arvis. Nec patrijs tamen
Hâc lege dico Verba Quiritibus,
Vt fortè Riphæi timentes
Arma Ducis, Libycosquè Lunæ

Pallentis arcus, plus licitò male
Terrore peccent: cui semel excidit
Abjectus umbo, quos avitæ
Destituit fugitiva virtus

Furorquè dextræ, jam miserabili
Cessere fato. Me duce Thraciæ
Regnator oræ, quam dolosa
Fraude tenet sibi Victor urbem,

Larvis litando sanguine proluat,
Magnamquè diris manibus hostiam
Almannus adverso mucrone
Immolet, Indigetumq̄ sacris

Affundat aris. Dixit, & impiger
Vim Sacrosanctis addere vocibus,
Eduxit audaces catervas
Ad domitæ decora alta Rabæ.

Quicumquè Regi terminus obstitit,
Hunc rupit armis, cernere gestiens
Quantum Gelonorum probrosis
Agminibus, gelidâq̄ distet

Germanus irâ; qui procul obvium,
Ut vidit hostem, sic pavidum gregem,
Sic clausa palantis Tyranni
In medijs agitavit arvis

*Armenta, qualis, dum vehit obvium
Fortuna dextro turbine turturem,
Venator exercet, cupitam
Milvus agens per inane prædam.*

*Prò quantum acerbi sanguine Bistonis
Sudavit Ister! tota rubentibus
Ardere visa sub procellis
Attoniti stetit unda Ponti.*

*Sic vindicato Thrace, Alemannias
Victor scelesto sanguine proluis
RVDOLPHE peltas, Martiæque
Restituis sua templa Rabæ.*

*Quam si recenti trux Othomannides
Pertentet ausu; sentiet alterum
Victus Leonem, qui virenti
Iam fremit, & meditatur ævo*

*Fatale bellum, jam Rhodopeiæ
Frangenda Lunæ cornua destinat,
Ut fregit Alcides subactum
Perdomitis Acheloon undis:*

Ubi enim suis è tubis Austriacum nomen fama insonat,
Non possunt non corruere Muri Turcico-Ierichuntini.
Mira planè RVDOLPHVS imago est,
Quæ lapides mollescere, homines lapidescere facit.
Ex solo MAXIMILIANI Parentis nomine, vitare didicit
Filius præcipitia.
Hinc nihil unquam præcipitavit
Austriacus, hic Cunctator Fabius.
Omnia fecit ex consilio: periculosus judicans mente labi,
Quàm pede.

Ob raram Sapiētiā audire meruit,
Salomon Aufriacus.

ὅστις τὸ σκῆπτρον γυρῶν βασιλεὺς πολύμητος,
νεύματι τὰς πύλας, ἢ τῷ πυκινόφρονι δῆμον
συγκλήτῳ Διόγῳ, αὐτὸς κατὰ ἄσπρα ὀδύσει,
ὣ κατὰ τὰς μεσάτας τε χόρους κλειτὸς βασιλεῶν,
Ἡ κῆρυξ φήμη παρὰ βαίνοισι φανερώσει
τοῖς δῆμοις πάντης μεγάλης βαλεῦματ' αὖ ψυχῆς.
τῷ ξίφει τὸν ἄποσαπκὸν σφρέειν ἢ ἄπιστον,
Ἡ τῆν τῶν βλαβερῶν ξωὴν ἐνόχων τε ἀναρεῖν,
Νῆς σαπὸς κείνει, ἀγρίαν φονικῶσι τυφάνοις
πῆν σκητὴν νέμει, ὅς τέρπει τὸ κεχυμένον αἷμα,
πῆν δὲ ἀσέλγειαν φρονίμῳ πυκνῷ τε μετώπῳ
ἔργειν, τῷ τε μόνῳ βαρδύνειν τῷ νέυματι σρεβλῶς
τῶν νυ ἄποσαπκῶν ἐυχὰς, ἐπέχειν τε ἐκείνας,
Ἡ μεγαλωσύη ΡΟΥ ΔΟΛΦΟΥ Καίσαρος ἦτο.
τῆτο τε Αυσριακῆς ἰσίου προτέρημα κρατείας,
βήματ' ὅσα ἐδῶ, τόσ' ἐδῶ μαντεύματ' αὖ Καῖσαρ
θυμόσφ' αὖ δόλου, σφίαν σὺν τῷ τεγάλακτι
πᾶσαν ἀπάντησας. αὐτῆ κόσμου χερδὸν ὅλον
πῆν ἄρχην παρὰ Καῖσαρ τέλ' αὖ ἀνεβήσας
Ἄξιον οὐ ἐδρανον, ἢ εἶν' ἐδιδραξε ἀληθές.
Σοφὸς κρατήσι ἄσρων:

Inter novem Fratres veluti totidem Musas,
Ipse decimus velut Apollo, natus est Præses Sapiētiæ.
Primogenitus ipse in tot Fratribus,
Dividebatur unus in omnes,
Colligebantur omnes in uno.

Inter sex Sorores, veluti totidem planetas ipse septimus,
Veluti solaris lampas, diem incepit in animo suo:
Atque ut foli esset similior, nocti erat inimicissimus.

Quam, ut in Germaniam invehere moliebatur Hæresis,
Publico decreto edixit,
Vt ea, vel in die ambularet:

Vel Germaniâ suâ, hoc est, Regno Solis excederet,
Priusquam Sol quater cælum emetiretur.

Nunquam ille veræ fidei meridie excessit.

Hinc illis hominum umbris ne tutæ essent;

Fecerat exiguas hic Sol altissimus umbras.

Nemo sub RVDOLPHO tutus erat, à quô tuta non erat
Veritas.

Quos violentus turbo afflavit Belgio, nec tamen palliô nequitia
spoliavit.

Hos Solaris radius urere in Germaniâ cæpit,

Et Pallium detraxit vel invitis;

RVDOLPHO Cæsare felicior Germania Ægyptô erat,

Illa in Sceptris oculum habuit.

Ista eum Regem, qui totus erat unus oculus.

Et quid mirum si tot manus huic oculo servando se impenderunt,

Vt inter tot bella ipse semper esset Princeps pacificus?

Qui oculi ritu sanguinem aspexit, sanguine se non imbuït,

Et ideo octavo jam anno pacificum Imperium RVDOLPHO dedit
Coronam,

Principi Pacis.

Quod nomen ut dignius gereret edicto suo:

Longas illas cæli, & terræ inimicitias composuit.

Quæ mille quingentis octoginta duobus annis intercessère:

Novam enim temporum metiendorum feriem à Nicenâ Synodô datam
revocavit.

Et ob factam iam decem dierum iniuriam soli satisfecit.

Cùm in omnibus liberalis esset, in solô tempore parcus erat.

Et qui illô nihil esse pretiosius noverat,

Inter trecentos sexaginta quatuor dies, ne undecim minutis jacturam
facere voluit,

Æquum judicans non esse,

Ut quod *volat irrevocabile tempus*, illi etiam alas adderet.

Tempus non meretur, qui tempori deest:

Ille solus tempore dignus est, cui tempus deest.

Debet hoc beneficium Austria RVDOLPHO,

Quòd annus deinceps jure dici possit Annus Austriacus.

Non nisi felicissimi Soles orientur Austriæ.

Quæ prima Solis injuriam apud homines vindicavit.

Felicitatis signum DEVS esse voluit,

Si Sol decem lineis rediret.

Omni felicitatem ego auguror Austriæ

Cujus

Cujus beneficiò undecim lineis Solis cursus redivit.

Prima temporis mensuratrix Austria.

Dicite, an non nominari digna sit

Horologium Principum?

Cujus index utinam semper sit in meridie:

Et planè sic erit,

Non enim ponet tempus Austriæ metas;

Quia posuit Austria tempori metas.

COLONIA

DVOLEK ...

M
A

